

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\G\Grimmove, br\bratri Grimmove - Nejmilejší Roland.pdb

PDB Name: Nejmilejší Roland
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 8.12.2002
Modification Date: 8.12.2002
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Nejmilejší Roland

Wilhelm a Jacob Grimmové

Přeložila a souhlas s publikací dala Jitka Janečková
Zdroj <http://www.pohadky.org/index.html>

Tak ja ti povím starej pohádkovej příběh a neříkej mi pak, že jsem morbidní, vis..to ne ja, to život to tak zaonačil..možná se ten příběh udál trochu jinak..tak poslouchej..jo ještě jedna malá poznámka, možná ti taky nebude jasný, proč se vlastně ta pohádka jmenuje nejmilejší Roland, když je to postava jen vedlejší a ještě ke všemu morálně nepevná..no nevím, přitom ta dívka nemá jméno..ani ovčák..

No však poslyš žila byla žena, o které bylo známo, že je čarodějnici, a ne snad ledasjakou, jak vyplyne z děje..ta žena měla dvě dcery, jak už to bývá v pohádkách jednu vlastní, zlou a ošklivou a jednu nevlastní, hodnou a krásnou...a ta zla tu hodnou neměla rada, a když ona nebohá si vedená svojí neutuchající pílí..neboť dobří lidé jsou pilní a pracovití..tak ona hodná dívka si vyšla krásnou zástěru a k její smůle se ta zástěra zalíbila její zlé sestře a ta naříkala před svou matkou, taky duší nešlechetnou, že tu zástěru musí mít...

Zde se zcela ukázala zlotřilost obou žen, neboť pouhá krádež zástěry se jim nezdála dostatečně dobrým trestem za krasu a pili nebohého děvčátka a dohodly se na smrtelném úkladu..sestry spolu spaly a tu macecha svou vlastní dcerku navedla ke zlému činu , aby se v noci od sestry až budou spát dosti odtáhla a matka pak dceru nevlastní před ní ležící zabije...

Však mohla už zde ta neveselá příhoda skočit, ale jak si zahrávají s námi náhody, zahrála si i s těmi ženami, neboť nebožačka uslyšela, co jí ty dvě chystají a večer byla připravena a místo se sestrou si vyměnila..když tedy s v tiché temnotě se přiblížila stařena se sekyrou v ruce, rukou nahmatala dívčí tělo a pak sekerou hlavu usekla.. nic netušíc prolila krev svého jediného dítěte..

Dívka byla sice zachráněna, ale věděla, že nemůže otálet a zůstat v domě..vyběhal tedy ven a běžela za svým milým Rolandem a vše mu vypověděla, že však se musejí hned vydat na cestu, neboť až matka ráno zjistí, co se stalo, určitě ji zabije..Roland však zachoval chladnou hlavu a řekl, že útěk je sice namístě, ale že nemají šanci čarodějnici uniknout bez její kouzelné hůlky...tak se tedy dívka vrátila do domu a hůlku vzala a ještě, aby čarodějnici ráno co nejvíce zdržela, vzala useknutou hlavu své nehodné sestry a jednu krůpěj krve uronila na schody, druhou do kuchyně a třetí do postele...

Ráno čarodějnice vstala zvesela..nutno říci, že zlo je vždy tak banálně hloupé..nepomyslela na to, co bude teď když se zbavila levné pracovní síly, že ona samy dvě budou muset přiložit ruku k dílu...a starat se o celý dům, zahradu, dobytek a pole...tedy zvesela popadla čarodějnice zástěru své pastorkyně a běžela volat na svou milou dcerku..ale ta jí neodpovídala..podivila se stařena..a opět zavolala..tu jí odpověděla první krůpěj krve, že tady nahoře zametá schody...vyšla tedy čarodějnice na horu, však nikoho ani koutkem oka nezahledla..tu znova zavolala na dceru...a opověděla jí druhá krůpěj krve...že je v kuchyni a ohřívá si zkfěhlé prsty u kamen..vešla tedy čarodějnice do kuchyně ale ani v kuchyni nebyl nikdo...i zavolala potřetí a odpověděla jí třetí krůpěj krve, že leží v posteli a odpočívá...a tu se stařena tedy dobelhala k posteli a tu teprve viděla, co v noci učinila...i popadl ji velký vztek a skočila k oknu a rozhlédla se do dále..protože byla přeci čarodějnice..viděla daleko...

A viděla dívku jak se svým milým v dále spěchají...a volala na ně rozhněvaně hlasem mocným, že jí neutečou i kdyby sto let běželi..a nazula si na své nečisté nohy krpaté, pod suknici nepranou boty sedmimilové..co krok to hodina chůze pro obyčejného člověka ..a vydala se za milenci...dštíc oheň a síru..s pomstou v srdci...

Dívka se ohlédla a viděla, že matka už už je dohání..a tak nelenila a svého milého proměnila v jezero a sebe samu v

kachnu, která po tom jezeře plave...však oko čarodějnice kouzlem neoklameš..ona věděla, kdo je ta kachna, která pluje po hladině..a tak si sedla na břeh a měla v kapsách suché kůrky chleba a na ty se snažila nebohou kachnu nalákat...

Však kachnička odolala pokušení, z celodenní námahy jistě měla hlad..a přesto blíž nepřišla, aby si chleba vzala..a tak musela matka s příchodem večera s nepořízenou odtáhnout pryč..Tu je dívka zase proměnila zpět v lidské bytosti a celou noc spěchali pryč..co nejdále od čarodějnického domu..Ale ráno zase čarodějnice zahájila pronásledování.. se svými botami je dohnala zase záhy..však dívka, když viděla, že matka se už blíží..proměnila sebe v krásnou květinu, co je chráněna plotem z trní šípkového a svého milého Rolanda v houslistu...

Tu přihnala se čarodějnice, jejíž oko kouzlem neoklameš a ptala se ihned houslisty, zda si tu krásnou květinu může utrhnout..ten svolil a že jí k tomu ještě něco hezkého zahraje ..a sotva se čarodějnice vrhla na trnovej plot aby květinu uchvátila..začal houslista hrát do tance..a protože to byl kouzelný tanec..musela čarodějnice chtít nechtít tancovat...a kdo z vás kdy tancoval v trní..jistě si dovede představit, že to není žádný potěšení..však tohle je pohádka z hlubin věků...kdy tresty spravedlivosti byly kruté..za otcovraždu zašili člověka do zvířecí kůže spolu se živým kohoutem kocourem, zmijí a opicí a pak to vrhnuli do řeky...tedy ani s čarodějnici neměl houslista slitování..neslyšel její nářek..neviděl krev, která crčela z ran..a nechal ji tancovat tak dlouho, dokud mrtvá nepadla...

Pak je dívka proměnila opět v lidi a domluvili, se že on bude spěchat domů a přichystá svatbu a vrátí se pro ni...a ona že se promění v kámen a bude na něj trpělivě na poli čekat..byla mladinká a naivní..pošetile věřila jeho slibům..nevěděla, že sejde-li z očí svého milého...sejde z jeho srdce i láska k ní..neboť on jen dorazil domů..zahleděl se do očí jiné dívky a na nebohou dívku zapomněl stejně jako na kámen na poli...a ona tam zatím čekala a čekala...

Přešel dlouhý čas, kdy i její kamenné srdce ztratilo naději..a tak se dívka proměnila v krásnou květinu s nadějí, že ji někdo zašlápne..a ukončí její velkou bolest..však přišel na pole ovčák se svými ovci a květinu uviděl a zdala se mu tak překrásná, že si ji vzal a přinesl domů a postavil na truhlici...

Od toho dne se začaly v jeho domě dít zázraky ..ráno vstal sednice byly zametena, nádobí umytý na stole čerstvý květiny, voda byla nanošená a když se vrátil z pastvy, tak byl stůl prostřený k jídlu a něco chutného uvařené..podivil se těm zázrakům, neboť nikdy nikoho cizího neviděl..potěšil se těmi zázraky..však časem přece jen dostal strach, byl přece středověk..čas temna a předsudků..dostal strach z sil nečistých a proto zašel k moudré ženě, co vědmou se prohlásila už za časů jeho děda...a žena vyslechla jeho vyprávění a poradila mu, že musí ráno časně vstát ..hnedle za ranního kurování a dobře se dívat, zda-li se ve světnici cokoliv nepohne...a až uvidí ten pohyb nepatrný, tu ať na to místo hodí sněhobílý kus plátna nedotčeného.. pak budou čarodějné síly polapeny...

I učinil ovčák vše co mu vědma kladla na srdce..z truhlice po matce, vytáhl kus bílého nedotčeného plátna a při svítání začal se svou hlídkou ...a zahlédl pohyb květiny na truhlici a když na ni hodil bílé plátno tu se zjevila překrásná dívka..a vyprávěla mu svůj smutný příběh a jemu se srdce sevřelo lítostí a protože byla krásná a dobrého srdce, nabídl jí, že se s ní rad ožení.. ale dívka se nepodívala do jeho blankytně modrých očí..nepohládla ho po pískových vlasech..ani se neopřela o jeho ramena, která zesílila prací a odhodláním..stále myslela na Rolanda, který na ni už dávno zapomněl..přes jeho zradu se rozhodla, že mu bude věrná...však neměla kam jít a tak se rozhodla, že u ovčáka zůstane, a bude mu dál sloužit jako předtím..a on rád souhlasil..snad doufal, že někdy do jeho pomměnkových očí pohledne a uvidí tam lásku...

I toho času se Roland nevěrný rozhodl slavit svatbu se svou milou..a byl v té zemi takový zvyk, že svobodné dívky před novomanžele předstupovaly a zpívaly pro potěchu jejich srdcí..nechtěla dívka k Rolandovi jít za žádnou cenu, však co mohla dělat, když ostatní dívky pro ni přišly.. srdce ji to mohlo utrhnout..ale šla..a když přišla řada na ni ze zpěvem, ustoupila vždy do pozadí dokud před Rolandem sama nezůstala a pak nebylo zbylí..musela zazpívat...

Tady se stává pohádkový příběh zázračným, neboť Roland jen uslyšel její hlas, na všechno se rozpomenul a zvolal. To je má žena, tu chci a žádnou jinou..a ona pošetile se mu vrhla do náruče a její hoře skončilo a začala velká radost...protože její srdce zapomnělo na bolest a svému milému odpustila...o smutném ovčákovi pohádka nevypraví...snad dodnes bloudí po polích a pastvinách se svými ovci a myslí na krásnou dívku, která se mu z květiny zrodila...

Tak svět dobro oplácí....